

VERTIGO

Gratis filmmagazine

NIEUWS | INTERVIEWS | ARTIKELS | RECENSIES

*Een duizelingwekkende
dosis cinema*

Mad Max: Fury Road

Hindernissenparcours van apocalyptisch formaat

PROJECT T
BLADE RUNNER
THE LOOK OF SILENCE
CANNES
FAR FROM THE MADDING CROWD

#12

mei 2015

HARRISON FORD IN RIDLEY SCOTT'S

BLADE RUNNER™

THE FINAL CUT

JERRY PERENCHIO AND BUD YORKIN PRESENT A MICHAEL DEELEY - RIDLEY SCOTT PRODUCTION
STARRING HARRISON FORD IN "BLADE RUNNER" WITH RUTGER HAUER SEAN YOUNG EDWARD JAMES OLMO
SCREENPLAY BY HAMPTON FANCHER AND DAVID PEOPLES BASED ON THE NOVEL "DO ANDROIDS DREAM OF ELECTRIC SHEEP?" BY PHILIP K. DICK
EXECUTIVE PRODUCERS BRIAN KELLY AND HAMPTON FANCHER VISUAL EFFECTS BY DOUGLAS TRUMBULL ORIGINAL MUSIC COMPOSED BY VANGELIS
ASSOCIATE PRODUCER IVOR POWELL DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY JORDAN CRONENWEITH PRODUCED BY MICHAEL DEELEY DIRECTED BY RIDLEY SCOTT
A LADD COMPANY RELEASE IN ASSOCIATION WITH SIR RUN RUN SHAW THRU WARNER BROS. A WARNER BROS. ENTERTAINMENT COMPANY.

Facebook.com/WarnerBrosBelgium

3 JUNI IN DE BIOSCOOP

#BladeRunner

© 2015 WARNER BROS. ENT. ALL RIGHTS RESERVED

VERTIGO

Exclusief te zien in KINEPOLIS ANTWERPEN - KINEPOLIS BRUSSEL - KINEPOLIS GENT - KINEPOLIS HASSELT
KINEPOLIS IMAGIBRAINE - KINEPOLIS KORTRIJK - KINEPOLIS LEUVEN

10

40

45

VERTIGO

Postbus 10009, 2000 Antwerpen
info@vertigoweb.be
www.vertigoweb.be

HOOFDREDACTEUR / BLADMANAGER Steven Tuffin – steven@vertigoweb.be

ADJUNCT-BLADMANAGER Karlijn Van de Cruys

MEDEWERKERS Ruben Nollet, Kurt Vandemaele, Hannes Dedeurwaerder
Jimmy Van der Velde, Ewoud Ceulemans, Ben Van Alboom, Jonas Govaerts,
Tom Rouvrois, Britt Valkenborghs, Anke Wauters, Nico Krols, Niels Putman,
Ive Stevenheids, Dominic Zehnder, Sophie Stefens, Inke Hutse

WEBMASTER Hans Verschooten

WEBREDACTIE Jimmy Van der Velde

EINDREDACTIE Werner Van den Bergh

GRAFISCH ONTWERP Wouter De Boeck – www.wouterdeboek.com

FOTOGRAFEN Jo Voets, Greetje van Buggenhout

ILLUSTRATOR Gilles Vranckx

RECLAMEREGIE info@vertigoweb.be

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER Marc Boonen, postbus 10009, 2000 Antwerpen

DRUK Corelio Printing

Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, scan of op enige andere wijze, zonder voorafgaand schriftelijk akkoord van de uitgever.

www.twitter.com/VERTIGObE

www.facebook.com/VERTIGObE

VAF
FILM

Vlaanderen
verbeelding werkt

STARTUP

FLASHFORWARD

CINÉ SELECT

Een greep uit het bijzonderste bioscoopaanbod 6

ACHTER DE SCHERMEN

Wim Temmerman zet sets onder stroom 7

FILMFAN

Op zoek naar de draad in Tim Vanhamels filmsmaak 8

CLOSE-UP

MAD MAX: FURY ROAD

De bewogen return van de *road warrior* 10

A PIGEON SAT ON A BRANCH REFLECTING ON EXISTENCE

Roy Andersson is de droogste thuis 14

DISNEY PROJECT T

Toekomstkijken met Uncle Walt 16

GOOD KILL

Andrew Niccol en het drones-vraagstuk 20

LA TIERRA ROJA

Het Argentijnse avontuur van Geert Van Rampelberg 22

HANGIJZER

What's Up, Doc? of de docu-hype verklaard 24

DARK PLACES

De littekencinema van Gilles Paquet-Brenner 28

FESTIVAL DE CANNES

30

SAN ANDREAS

Dwayne 'The Rock' Johnson in 26 letters 32

FAR FROM THE MADDING CROWD

Variaties op een literatuurklassieker 36

SPECTRUM

Joshua Oppenheimer over *The Look of Silence* 38

BLADE RUNNER

Ongegeneerd *geeken* over Ridley Scotts scifi-parel 40

POINT OF VIEW

RECENSIES

Ventoux, The Longest Ride, De notenkraak, Macondo, Atlantic.

BESTE.FILM.OOIT.

Mad Max 2: Geniaal, geflipt en grenzeloos gekopieerd 46

Met én zonder

Weet je wat de controversieelste cover van onze eerste jaargang was? Vreemd genoeg niet het bebloede padvindertje uit Vlaanderens veelbesproken horrorprent *Welp*. Ook over Erik Van Looys aanwezigheid op de voorkant van ons zomernummer werd ondanks de uitgestelde releasedatum van *The Loft* amper gebromd. Zelfs de — ahum — niet zo geslaagde kerstcover werd met de mantel der liefde bedekt.

De meeste ophef werd exact een jaar geleden gemaakt toen het titelpersonage uit *Godzilla* de cover van ons maandblad sierde. Niet vanwege de vele brokken die het legendarische filmmonster maakte tijdens zijn destructieve tocht van Japan naar de Verenigde Staten. Wel omdat het een 'platte' Hollywoodblockbuster betrof.

Aanvankelijk ging ik automatisch in de verdediging toen ik dergelijke kritiek hoorde. "Ken je de film-historische waarde van het radioactieve beest wel?" "Weet je hoe vernuftig regisseur Gareth Edwards en de zijnen uit de hoek komen?" En: "Besef je niet hoe GRAAF het waterwezen is?"

Ondertussen kan ik een Yoda-achtige kalmte bewaren als het over dit soort zaken gaat, want over smaak valt — inderdaad — niet te twisten. Tegelijkertijd blijf ik onderstrepen dat het een *Vertigo*-erezaak is om het volledige bioscoopaanbod te coveren.

Vandaar dat we ditmaal de comeback van *road warrior* Mad Max en de pure popcornpret van *Disney Project T* zonder gêne naast uitdagender materiaal als *A Pigeon Sat on a Branch Reflecting on Existence* en *The Look of Silence* plaatsen.

Van een beetje suiker is nog nooit iemand gestorven!

STEVEN TUFFIN
hoofdredacteur

@Waaazinema

06
MEI

CINEMÁS

*Sphinx Cinema Gent en Kunsten-
centrum Buda Kortrijk (tot 12/5)*

Een filmfestival dat met een uitgebreid programma negen dagen lang focust op de Spaanse taal, de zuiderse cultuur, kwalitatieve cinema en unieke vertoningen.

07
MEI

IM KELLER

Het Bos Antwerpen

Nazi-nostalgici, poppenverzamelaars en sadomasochisten passeren de revue in Ulrich Seidls docu over mensen en hun donkere fascinatie voor kelders.

12
MEI

SNEAK PREVIEW

Kinopolis Antwerpen

Kinopolis en Vertigo pakken uit met een topfilm in avant-première. Welke het wordt, onthullen we pas als je in de zaal zit. Spannend!

14
MEI

MAN AND SUPERMAN

Utopolis Mechelen

Live-projectie van een National Theatre-productie met Harry Potter-slechterik Ralph Fiennes als vrijgevochten vrijgezel die achternagezeten wordt door een jongedame.

19
MEI

THE PIRATES OF PENZANCE

Utopolis Mechelen en Turnhout

Filmmaestro Mike Leigh stak Gilbert en Sullivans komische operaklassieker in een nieuw jasje in opdracht van de English National Opera.

ACHTER DE SCHERMEN

Wat mannen willen

Gaffer Wim Temmerman speelt met licht en stroom

tekst KURT VANDEMAELE

foto JO VOETS

Film is bewegend beeld. En beeld is licht dat gevangen wordt. Dat doet de cameraman. Maar als die geen gaffer aan zijn zijde had, dan zouden veel films het bekijken niet waard zijn. Dit crewlid gaat over het licht en de elektriciteit op de set. Zij of hij zet de film als het ware onder stroom.

Wim Temmerman is al jaren gaffer. Hij bepaalt samen met de *director of photography* of er licht geplaatst moet worden en hoe en waar dat moet gebeuren. Omgekeerd beslist hij ook of het licht van de zon tegengehouden moet worden en in welke mate.

Temmerman stond in het verleden op de set van *De zaak Alzheimer*, *Loft*, *The Fifth Estate* en *Suite française*. De laatste tijd is hij alsmat vaker in het buitenland aan de slag. Maar als cameraman Danny Elsen hem vraagt, wil hij best nog eens een productie van bij ons draaien.

Zoals het regiedebuut van Filip Peeters, *Wat mannen willen*. “Een superervaring”, vindt Temmerman. “Alleen al door zijn stem en présence staat Filip er op de set. Hij begrijpt bovendien hoe een verhaal in elkaar steekt, barst van de ideeën en heeft inzicht in mensen.”

Maar hoe ziet mooi filmlicht er nu eigenlijk uit? “Mooi filmlicht is iets wat de rest versterkt, zonder dat het opvalt. Het moet subtiel blijven, niet al te nadrukkelijk aanwezig zijn.”

VANAF 25 NOVEMBER IN DE BIOSCOOP

@VdmKurt

21
MEIINDUSTRIAL SOUNDTRACK FOR THE
INDUSTRIAL DECAY

Studio Skoop Gent

In deze muziekdocumentaire wordt op zoek gegaan naar de origine van de industrialscene, van de Europese grootsteden tot de Amerikaanse avant-garde.

26
MEI

THE CINEMA OF HOU HSIAO-HSIEN

Cinema Zuid Antwerpen (tot 27/5)

Symposium over het werk van de Taiwanese filmmaker. Op dag één woont de cineast een vertoning van *The Green, Green Grass of Home* (1983) bij.

28
MEI

PARIS QUI DORT

Het Bos Antwerpen

De kortfilm van René Clair uit 1924 waarin een wetenschapper de inwoners van Parijs doet indutten wordt live begeleid door de magische Casio-deuntjes van Miaux.

29
MEI

PARANORMALE SERIEMOORDENAARS

Cinematek Brussel

De maandelijkse B-to-Z-double bill van Offscreen wordt deze maand getekend door *A Nightmare on Elm Street 3: Dream Warriors* (1987) en Wes Cravens *Shocker* (1989).

02
JUNI

THE BEST OF ZED

Cinema ZED Leuven

Het Leuvense filmhuis begint aan een zomerslaap met de vertoningen van drie films: *Le meraviglie*, *Eisenstein in Guanajuato* en eentje die de bezoekers zelf mogen kiezen.

02
JUNI

LADIES AT THE MOVIES

Kinopolis (en 03/6)

Alle dames kunnen genieten van het romantische drama *The Age of Adeline* waarin Blake Lively na een ongeval niet meer ouder blijkt te worden.

FILMFAN

Tim Vanhamel

Op verdere soloavonturen moeten we nog even wachten, maar stil zit **Tim Vanhamel** niet bepaald. Hij vervoegde The Hickey Underworld, die deze maand het nieuwe album *Ill* voorstellen. Tevens maakt hij de podia onveilig met Tom Barman/CJ Bolland-combo Magnus. Toch had het rockbeest tijd om over zijn liefde voor film én filmmuziek te praten.

tekst BRITT VALKENBORGHs foto GREETJE VAN BUGGENHOUT

Wanneer werd je verliefd op film?

TIM VANHAMEL: "Toen ik nog zeer jong was. Mijn vader was een groot muziek- en filmverzamelaar. Niet lang geleden snuffelde ik nog eens door zijn archieven en vond ik een bak met VHS-tapes uit de eighties, het tijdperk waarin ik zowel muziek als film ontdekte."

In die bak zaten wel achthonderd zelf opgenomen VHS-tapes, netjes geordend. De films varieerden van oude Franse slapstickcomedies tot westerns, van Sergio Leone tot Federico Fellini. Ik keek destijds ook veel naar musicals zoals *The Sound of Music* en alles met Ginger Rogers en Fred Astaire. De bijbehorende soundtracks had ik op cassette."

Met welk filmgenre kunnen we jou altijd verblijden?

"Ik ben een alleskijker, van arthouse-cinema tot romantische komedies. Een kwaliteitsfilm kan me altijd bekoren, maar dat wil niet zeggen dat ik niet kan genieten van pure mainstreamcinema. Er zit dus niet echt een rode draad in mijn filmsmaak."

Welke film staat hoog op je must-see-lijstje?

"Ik moet dringend *Inherent Vice*

inhalen. Ik ben niet alleen een grote fan van Joaquin Phoenix, maar ook de films met zijn overleden broer River blijven me bij. *Stand by Me* van Rob Reiner heb ik misschien honderd keer gezien. Als ik een *all-time favorite* moet kiezen, is het die."

Herinner je je de eerste film die je in de bioscoop zag?

"In Hasselt was er vroeger een kleine bioscoop waar het soms leek alsof heel Limburg er zat. Daar heb ik ongelofelijk mooie herinneringen aan. Als negenjarige knaap zag ik er *The Karate Kid*, een onvergetelijke ervaring."

Durf je weleens onvoorbereid een bioscoopzaal binnen te stappen?

"Absoluut. Op die manier heb ik tal van fantastische films, regisseurs en filmcomponisten leren kennen. Dankzij *Magnolia* van Paul Thomas Anderson heb ik de componist Jon Brion leren kennen. Die maakt geen klassieke soundtracks, maar hanteert een popachtige aanpak waarmee hij heel meeslepde deuntjes maakt."

Welke film heb je nooit kunnen uitkijken?

"Raar maar waar: een film van een

"STAND BY ME IS MIJN ALL-TIME FAVORITE!"

van mijn levelingsregisseurs, Harmony Korine. Ik ben een grote fan van alles wat hij maakt, maar van *Trash Humpers* had ik na een uur echt wel genoeg. Een film waarin een paar bejaarden hun geilheid bevredigen door tegen vuilcontainers te *humpen*? Nee dank u, dan besteed ik mijn tijd liever aan iets anders."

Voor welke film had je de soundtrack willen schrijven?

"Een soundtrack maken is een kunst waarin ik me sowieso verder wil verdiepen. Natuurlijk had ik graag een echte klassieke geschreven, zoals het thema van *Star Wars*. Helaas had ik dat nooit beter kunnen doen."

Als ik nadenk over een regisseur van wie ik de carrière had willen hebben, dan zou ik zeggen: Harmony Korine. Klinkt tegenstrijdig met wat ik daarnet zei over *Trash Humpers*, maar om zoiets te verzinnen, moet je echt geschift zijn." ▣

@Bvalkenborghs

Ill

Uit op [PIAS]

www.thehickeyunderworld.com

WIJDE BOCHT

14 mei belooft *a lovely day* te worden. Die donderdag arriveert *Mad Max: Fury Road* in de bioscoop. Eindelijk, want de post-apocalyptische blockbuster was zo'n dertig jaar in de maak. De historie van een hindernissenparcours vol valkuilen en omwegen. "Kun je die creep uit mijn buurt houden?"

tekst STEVEN TUFFIN

1985

Na drie afleveringen lijkt de franchise rond Max Rockatansky, de ex-flik die een desastreuze wereldoorlog overleeft en in de Australische outback rondzwerft, rijp voor de sloop.

Regisseur George Miller had met *Mad Max* (1979) een van de lucratiefste films aller tijden gemaakt. *Mad Max 2* (1981) was zo invloedrijk dat genre-grootmeesters als James Cameron en Guillermo del Toro het er nog steeds over hebben. Maar deel drie, *Mad Max*

Beyond Thunderdome, wordt minder hartelijk ontvangen.

Miller treurt om de dood van zijn trouwe productiepartner Byron Kennedy. Serie-ster Mel Gibson staat te popelen om richting Hollywood te trekken. En het publiek reageert maar lauwtjes op het afgezwakte geweld en de casting van Tina Turner als de amazone-achtige Aunty Entity. Themanummer 'We Don't Need Another Hero' slaat de spijker op de kop.

1998

Maffe Max loslaten is voor Miller makkelijker gezegd dan gedaan. Hoewel de filmmaker zijn Tinseltownsporen verdient met de demonische dorpskomedie *The Witches of Eastwick* (1987) en het medische drama *Lorenzo's Oil* (1992), blijft het weerbarstige personage door zijn brein spoken. Medio jaren negentig is er dan ook even sprake van een televisie-spin-off en wordt Michael Biehn — bekend van sci-fi-knallers *The Terminator* en *Aliens* — genoemd als Gibsons mogelijke opvolger.

Tijdens de interviewrondes van de bonte beestenboel *Babe: Pig in the City* bevestigt Miller dat hij bezig is aan het scenario van een vierde *Mad Max*-prent. “Het basisidee overviel me toen ik enkele jaren terug de straat overstak. Ik probeerde het te verdringen, maar wat later droomde ik tijdens een lange vlucht het hele verhaal. Toen wist ik dat er geen weg terug was.”

2003

Het wordt alsmear duidelijker dat het Miller menens is. Omdat hij *Fury Road* als één lange achtervolging opvat, maakt hij naast een scenario een 3500 panelen tellend storyboard. “Beelden zijn belangrijker dan woorden. Net zoals Hitchcock vind ik dat ook een niet-Engelstalig publiek je film moet begrijpen zonder de ondertitels te lezen.”

Zijn doorzettingsvermogen levert hem niet alleen een startdatum en een budget van honderd miljoen dollar op, maar ook de terugkeer van Gibson. De gevolgen van 9/11 en de daaropvolgende Irakoorlog kelderen de plannen echter. De duizelingwekkende val van de dollar en de logistieke nachtmerrie om cast, crew en voertuigen in het verre Namibië te krijgen, dwingen producerende studio 20th Century Fox om het project voor onbepaalde duur uit te stellen.

2009

Omdat stilzitten niet in Millers woordenboek staat, stort hij zich op *Happy Feet* (2006), de digitale pinguïnonderneming die hem een Oscar voor beste animatiefilm oplevert. Tijdens de opnames van sequel *Happy Feet 2* blijkt echter dat Max hem nog steeds na aan het hart ligt.

Miller onthult dat er zowel een anime als een videogame over de verdere belevenissen van de eeuwige eenzaat in de pijn zitten. Met de aankondiging dat Tom Hardy (*The Dark Knight Rises*, *The Drop*) de nieuwe Max is, verrijst ook het live-action-project uit de dood. Waarom Gibson aan de kant werd geschoven? “Ondertussen is hij te oud ... én te mad!”

2010

Alles lijkt op rolletjes te lopen. Hardy krijgt het gezelschap van Charlize Theron. De steractrice zal Furiosa spelen, een eenarmige krijgster die achterna wordt gezeten door de handlangers van de meedogenloze Immortan Joe nadat ze vijf jonge vrouwen uit diens klauwen heeft gered.

Ook klaar voor de shoot zijn 150 gepimpte voertuigen en een super-de-luxe team dat maar liefst driehonderd stunts moet uitvoeren. “Ik wil zo weinig mogelijk CGI gebruiken”, oppert Miller. “Het publiek moet voelen dat wat het ziet op het grote scherm echt is.”

Ditmaal gooien de weergoden roet in het eten. De aanhoudende regen tovert de nieuwe locatie — het woestijngebied rond het Australische mijnstadje Broken Hill — om in een aards paradijs vol bloementapijten en meertjes. “Hier kunnen we onmogelijk schieten”, beslist Miller. “*Mad Max* is synoniem met bruin en zand, niet met groen en gras.”

2012

De opnames zijn volop aan de gang in de Namibische woestijn. Na een tijdje bereiken echter geruchten over budgetproblemen en opnamevertragingen Hollywood. Geldschieter Warner Bros. stuurt de legendarische producent Denise Di Nova naar het Afrikaanse continent om de teugels aan te halen.

Bovendien botert het niet tussen Hardy en Theron. “Kun je die creep uit mijn buurt houden?”, vraagt het Zuid-Afrikaanse ex-model na de zoveelste aanvaring met de Britse acteur, die helemaal in zijn rol opgaat. Na de zeven maanden durende shoot wordt alles echter bijgelegd. Hardy geeft Theron een zelfportret cadeau met op de achterkant: “Je was een nachtmerrie, maar ook fucking fantastisch. Ik ga je — een beetje — missen.”

2014

Ook de postproductie loopt niet van een leien dakje. Vooral het montageproces — overzien door Millers levenspartner Margaret Sixel — verloopt moeizaam. “George zadelde me op met vierhonderd uur aan beeldmateriaal. Alles bekijken kostte me al drie maanden en dan moest het echte werk nog beginnen. Bovendien wou George een aaneenschakeling van snelle cuts. ‘Alleen op die manier blijven de kids bij de les’, meende hij.”

Op muzikaal vlak is Miller niet minder veeleisend. Bekende componisten als John Powell en Marco Beltrami moeten baan ruimen voor Junkie XL, het pseudoniem waaronder de Nederlander Tom Holkenborg opereert. “Een van de Warner-bonzen had een korte meeting met George voor me geregeld. Toen bleek dat we beiden wiskundefanaten waren en ons werk mathematisch benaderen, moest en zou hij met mij samenwerken.”

2015

Max is niet alleen *back*, hij is ook *here to stay*. Na de bioscooprelease van *Fury Road* verschijnen vier prequel-comics. Ondertussen heeft Miller al twee sequels gepend, waarvan de eerste *Furiosa* zal heten. En Hardy verkondigt in het ene interview na het andere dat hij niet kan wachten om opnieuw in de huid van de *road warrior* te kruipen.

Welkom terug, mafkees! ▾

VANAF 14 MEI IN DE BIOSCOOP

@Waaaninema

» ONZE MAX

Geloof het of niet, maar Jan Verheyen is Vlaanderens grootste Mad Max-fan. Op *Vertigoweb.be* vertelt de populaire filmmaker honderduit over zijn passie voor het iconische personage.

DROEF-GEESTIG FILOSOFEREN

Met de Gouden Leeuw-winnaar *A Pigeon Sat on a Branch Reflecting on Existence* timmert Roy Andersson verder aan zijn extreem eigenzinnige pad. Lees: de Zweedse cineast tekent opnieuw voor een verzameling grappig-grimmige situaties. Maar noem het geen uitlachcinema!

tekst RUBEN NOLLET

Een man ligt op de grond bij de kassa van een restaurant op een ferryboot. Hij wordt dood verklaard. Zonder verpinken vraagt de kassierster of iemand de maaltijd wil die de overledene net betaald heeft.

Dit soort droogkomische toestanden is schering en inslag bij Roy Andersson (72), de Zweedse meester van de absurde humor. Zijn oeuvre barst van witgekalkte mannen en vrouwen in grauwe outfits, franjeloos belicht en gekadreerd in bevroren shots. De *tableaux vivants* ademen een diepe tristesse uit, maar zijn daarom niet minder geestig. En hij maakt ze zeker niet om zijn medemens uit te lachen. “De gewone mensen die ik in mijn verhalen opvoer, representeren ons allemaal”, stelt hij.

Actie-reactie

Net als *Songs from the Second Floor* (2000) en *You, the Living* (2007) gaat *A Pigeon Sat on a Branch Reflecting on Existence* over gewone mensen in gewone omstandigheden. De nadruk ligt echter op ongewone details. Zo schuimen twee trieste mannen tevergeefs winkels af om fopartikelen te verkopen. Af en toe draait Andersson de boel om en plaatst hij gewone personages in compleet surreële situaties, zoals de hedendaagse café-uitbater die

bezoek krijgt van de 18e-eeuwse koning Karel XII en diens leger.

De vorige delen van de trilogie maakten deel uit van de Officiële Selectie van het Filmfestival van Cannes. Anderssons nieuwste film werd vorig jaar doorverwezen naar Venetië, waar hij prompt met de Gouden Leeuw werd bekroond. Die prijs moet de cineast deugd hebben gedaan, want hij is altijd zijn eigen weg blijven gaan. Eenvoudig was dat niet. Of hoe verklaar je anders dat hij maar vijf langspelers op zijn cv heeft staan?

Na zijn klassieke debuut *A Swedish Love Story* (1970) en de experimentele — en genadeloos geflopte — opvolger *Giliap* (1975) begon Andersson om den brode reclamefilms te maken. Die carrièreswitch resulteerde in meer dan vierhonderd spots én een stijlverandering. “In het begin werkte ik vaak voor verzekeringsfirma’s”, legt de cineast uit. “Ik redeneerde dat elk ongeluk een oorzaak heeft. Als je valt, komt dat bijvoorbeeld door de zwaartekracht. Ik vond het eerlijker om actie en reactie in één enkel shot te tonen. Zo kwam ik bij het gebruik van een vast camerastandpunt terecht.”

Onwezenlijke taferelen

Langzaam maar zeker doordrong die nieuwe stijl Anderssons cinema, waarin hij tot midden jaren tachtig

sociaal-realistische verhalen vertelde. “Een erfenis van mijn jeugd”, klinkt het. “Net zoals iedereen in mijn omgeving vond ik abstracte kunst maar niks. Dat was nonsens voor rijke snobs. Maar mettertijd veranderde ik van mening. Het heeft zelfs geen haar gescheeld of ik had mijn camera aan de wilgen gehangen.”

Toch beseft Andersson maar al te goed dat de onwezenlijke taferelen die hij nu construeert, de menselijkheid van zijn personages niet in de weg mogen lopen. Het is goed en wel om fraaie beelden te bouwen, uiteindelijk telt de inhoud. “Als je alle technische aspecten opgelost hebt, moet je nog altijd leven in een scène blazen”, besluit hij. “Dat vergt tijd. Voor mij is het niet ongewoon om iets tachtig keer op te nemen. Het is essentieel dat alles geloofwaardig oogt.”

VANAF 13 MEI IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» RECLAME-ROY

De reclamefilmpjes van Roy Andersson liggen onmiskenbaar in het verlengde van zijn bioscoopwerk. Het bewijs vind je op Vertigoweb.be.

HET LAND VAN HOOP

Wat als er een geheime plaats bestond waar niets onmogelijk is en van waaruit je de wereld werkelijk kunt veranderen? Zou je gaan? Dat zijn de vragen die worden gesteld in *Disney Project T*, een film gebaseerd op Uncle Walts meest optimistische attractie. “Misschien gaan de mensen nadenken over een andere soort toekomst.”

tekst ANKE WAUTERS

In de 16^e eeuw — 1516 om precies te zijn — verscheen de allereerste druk van *De Optimo Reipublicae Statu deque Nova Insula Utopia*, beter bekend als *Utopia*. De Britse humanist Thomas More maakte eerst een kritische analyse van de maatschappij en toonde zijn tijdgenoten in een tweede deel hoe een ideale wereld zonder corruptie of criminaliteit eruit zou kunnen zien.

Dromen van een betere wereld is van alle tijden. Ook animatiebaron Walter Elias Disney (1901-1966) maakte zich er schuldig aan. De toekomst was in zijn ogen groots. Heel groots. En vooral veel beter. In 1955, bij de opening van zijn eerste pretpark in Anaheim, Californië, sprak hij optimistisch: “Disneyland is opgedragen aan de idealen, de dromen en de harde feiten die Amerika vorm hebben gegeven, met de hoop dat het een bron van plezier en inspiratie zal zijn.”

Is dit nu later?

Ook het op de toekomst gerichte themagebied Tomorrowland opende toen voor het eerst de deuren. Disney had het daarbij enthousiast over het voorspoedige pad dat de mens zou bewandelen dankzij de vooruitgang van de wetenschap. Toch liep het allemaal anders dan gepland. “Hoe hard we ook proberen, we kunnen ons de toekomst niet voorstellen”, liet Disney-bolleboos Alan Kay in 1997 optekenen in een achtergrondartikel over de magische mechanismen achter Tomorrowland in cultuurmagazine *The New Yorker*.

Disney wou met zijn land van ooit een beeld scheppen van hoe we als maatschappij kunnen evolueren. Maar de toekomstvisie die het pretpark toonde, werd allesbehalve werkelijkheid. Steeds meer toonde de wereld haar scherpe kantjes. Vanaf de jaren zeventig bleef er nog maar bitter weinig over van de hoopvolle visie die Disney voor ogen had. De Koude Oorlog, de oliecrisis, de verwoestende impact van de dekolonisatie en de opflakeringen van geweld in het Midden-Oosten maakten een einde aan het ongebreidelde geloof in later. En wat eens een bezielende blauwdruk voor een *brave new world* was, verwerd tot een zoveelste breinloze pretparkattractie.

Tomorrowland-ontwerp uit 1953

Vandaag wordt Tomorrowland echter nieuw leven ingeblazen. Het concept is namelijk de inspiratie voor de nieuwste film van *The Incredibles*-regisseur Brad Bird. Een onmogelijke missie? Helemaal niet. Het is zelfs een beproefde formule bij Disney: je neemt een populaire themazone, en met een beetje elfenstof — of dollars — tover je die om tot een bloeiende franchise op het witte doek. Eerder transformeerde Disney een krakkemikkige *zeerover-ride* om tot de megasuccesvolle *Pirates of the Caribbean*-reeks. Op die fundamentelementen werd vervolgens een nog groter imperium gebouwd: merchandise, nieuwe attracties ... *Bibbidi bobbidi booyah*, niemand doet aan marketing als Mister Mouse!

Na Johnny Depp in piratenpak is het nu de beurt aan George Clooney als ... een gedesillusioneerde uitvinder die alle hoop op een betere wereld heeft laten varen. Daar komt echter verandering in wanneer Casey (Britt Robertson) bij hem aanbelt. Het tienermeisje heeft een speldje in handen gekregen waarmee ze een alternatieve toekomst kan zien en wil alles op alles zetten om dat droombeeld te realiseren.

Ongerept optimistisch

Met het personage van de dappere Casey lijkt Disney ons een confronterende spiegel voor te houden: wat is er gebeurd met het guttige kind in ons dat geloofde in een prachtige toekomst? “Cynisme en sarcasme zijn tegenwoordig in de mode”,

zegt producer John Walker. “Eerlijkheid, optimisme en liefde zijn dat niet.”

Het idee achter de film is al even ambitieus als het oorspronkelijke pretparkconcept. Damon Lindelof, bekend van tv-series *Lost* en *The Leftovers*, was geïntrigeerd door onze veranderende benadering van de toekomst. Vroeger durfden we nog te dromen, vandaag zijn we daar veel voorzichtiger mee geworden. Lindeloff verwerkte het idee van die teleurstelling in zijn scenario: “Ik wou het vroeger optimisme opnieuw in beeld brengen.”

Met de film probeert Brad Bird te doen wat Walt Disney zelf niet lukte: een nieuwe wereld op poten zetten. “We hopen het publiek te entertainen”, zegt de regisseur. “Maar we willen het ook iets geven om over te praten — misschien gaan de mensen op die manier nadenken over een andere soort toekomst.”

Het kan allemaal nog goed komen. Brad Bird en Disney hebben het gezegd. ▣

VANAF 20 MEI IN DE BIOSCOOP

@ANK2D2

» FUTURE PERFECT

Nergens is de wereld die komen zal zo mooi als in Tinseltown. Cinema heeft dan ook een zwak voor vooruitkijken. Op *Vertigo-web.be* overlopen we de leukste toekomstbeelden die Hollywood al creëerde.

KINEPOLIS® &

VERTIGO

presenteren

Sneak PREVIEW

12/5
OM 20u

Met de maandelijkse Sneak preview van Kinopolis en Vertigo is het elke keer weer een verrassing welke film je te zien krijgt.

Iedere 2de dinsdag van de maand ontdek je zo een topfilm in avant-première. Je ziet de film als allereerste en achteraf horen we ook graag jouw mening over de film.

Laat je 1 keer per maand volledig verrassen tijdens de Sneak Preview in Kinopolis Antwerpen.

Info & tickets: kinopolis.be/sneak

In het militaire drama *Good Kill* vertelt *Gattaca*-regisseur **Andrew Niccol** het verhaal van een piloot die vanop een basis in de Verenigde Staten terroristen aan de andere kant van de wereld bestrijdt. “Een drone besturen is niet meteen mijn idee van heldhaftigheid.”

Andrew Niccol (50) buigt zich graag over de impact van technologie op de menselijke soort. Zijn regiedebuut *Gattaca* ging over genetica, opvolger *Simone* over digitale acteurs en het Justin Timberlake-vehikel *In Time* over onsterfelijkheid. Met zijn nieuwste film, *Good Kill*, snijdt de Nieuw-Zeelandse scenarist-regisseur een onderwerp aan dat al een paar jaar voor controverse zorgt: militaire drones.

Ethan Hawke, die al voor de derde keer met Niccol samenwerkt, speelt een Amerikaanse gevechtspiloot die anno 2010 vanop een legerbasis in Las Vegas missies met onbemande bommenwerpers uitvoert in het Midden-Oosten. De job lijkt klinisch en afstandelijk, maar eist

een hoge psychologische tol en zet het privéleven van de militair onder druk.

“Drones maken deel uit van een compleet nieuwe manier van oorlog voeren”, vertelt Niccol. “Het is nooit eerder gebeurd dat een soldaat naar zijn werk gaat, daar twaalf uur lang bombardementen uitvoert en vervolgens terugkeert naar zijn vrouw en kinderen. Bovendien moet hij ook aan *damage assessment* doen, wat erop neerkomt dat hij het aantal slachtoffers moet tellen. Hij ziet dus elke dag wat hij aangericht heeft.”

Dubbelzinnigheden

Het Amerikaanse leger houdt vol dat drone-operaties nauwelijks burger-slachtoffers eisen en uiterst precies zijn. Onafhankelijke instanties spreken

dat echter tegen. Zo rapporteerde The Bureau of Investigative Journalism dat er van juni 2004 tot september 2012 tussen 474 en 881 burgers gedood werden door aanvallen met drones. En dat ging enkel over Pakistan.

Daarnaast zijn er ook nog de psychologische trauma’s en de schade aan het sociale weefsel in de gebieden waar op elk moment een bom uit de lucht kan vallen. Of zoals het dertienjarige Pakistaanse drone-slachtoffer Zubair Rehman het tijdens een speech voor het Amerikaanse Congres formuleerde: “Ik hou niet meer van blauwe lucht. Ik heb nu liever grijze lucht. Als het bewolkt is, vliegen er geen drones rond.”

Hoe schokkend zulke getuigenissen ook zijn, ze doen weinig af aan de steun

die drones genieten bij de Amerikaanse bevolking. Die zien de onbemande tuigen in de eerste plaats als een efficiënte manier om tegenstanders uit te schakelen zonder eigen troepen in gevaar te brengen. Dat amper twee procent van de slachtoffers bestempeld kan worden als een belangrijk doelwit, maakt niets uit.

“Er valt strikt genomen iets te zeggen voor die houding”, meent Niccol. “Het is geen zwart-witdiscussie. Daarom sprak het verhaal me aan. Het drone-programma zit vol dubbelzinnigheden. Het heeft goede, maar ook gruwelijke kanten.”

Medailles

Niccol wijst dan ook niet met een beschuldigende vinger naar Barack Obama, onder wiens bewind het

gebruik van de tuigen is geëscaleerd. “Ergens heb ik medelijden met hem. Je moet weten dat Obama amper drie dagen president was toen hij voor het eerst het bevel gaf voor een drone-aanval. Die trof het huis waarop hij gericht was feilloos. Alleen bevond het doelwit zich niet daar.”

Even was er sprake van dat drone-piloten in aanmerking zouden komen voor medailles. Andere takken van het Amerikaanse leger staken daar echter een stokje voor. *Good Kill* laat zien dat de job die het hoofdpersonage uitoefent niet zo vrijblijvend is, maar Niccol begrijpt de tegenkanten van de andere militairen.

“Een onderscheiding geef je aan iemand die blijk gegeven heeft van moed

en zelfopoffering. Een drone besturen terwijl je in een comfortabele zetel zit en geen enkel risico loopt, is niet meteen mijn idee van heldhaftigheid.”

SINDS 29 APRIL IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» DUIVELSE DRONES

Wat hoofdacteur Ethan Hawke te vertellen had over de onbemande bommenwerpers – en over de rol van *Top Gun* in zijn leven – kom je te weten op Vertigoweb.be.

LA TIERRA ROJA

IN DE JUNGLE

Vlaams acteertalent Geert Van Rampelberg verliet zijn comfortzone voor een drie maanden durend filmavontuur in Zuid-Amerika. Het resultaat, *La tierra roja*, is een ontluisterend relaas met een niet mis te verstane ecologische boodschap. “Ik zondig zoals iedereen.”

tekst JIMMY VAN DER VELDE

Wat doet een Vlaamse jongen als Geert Van Rampelberg (39) in godsnaam in de Argentijnse jungle? En hij spreekt nog Spaans ook! Het zijn maar een paar gedachten die door je hoofd spoken als je de trailer van *La tierra roja* bekijkt.

De rasacteur, die vorig jaar furore maakte in Hans Herbots' bestseller-bewerking *De behandeling*, koos ervoor om op avontuur te trekken met regisseur Diego Martinez Vignatti. De in België opgeleide filmmaker vertelt in *La tierra roja* het verhaal van ondoordachte houtkap, meedogenloze bedrijven en ecologische misdaden in de groene long van Argentinië. Van Rampelberg speelt een buitenlandse werknemer van een dubieuze multinational die bomen velt. Tijdens zijn vrije tijd coacht hij een rugbyploegje,

maar ondertussen worstelt hij met zijn geweten.

“Ik had een half jaar geen opdrachten en beschikte dus over een zee van tijd”, vertelt de acteur. “Dat betekent echter niet dat ik onmiddellijk ja heb gezegd. Ze vroegen me drie maanden mijn gezin achter te laten, dan denk je wel even na. Maar het thema trok me enorm aan.”

Mi casa

Voor Van Rampelberg het goed en wel beseftte, bevond hij zich op de exotische locatie. De moeilijkste opdracht was de taal onder de knie krijgen. Hij sprak immers geen woord Spaans. “Ik kreeg les van een taalcoach, maar dat was niet voldoende. In de streek waar we draaiden, tegen de grens met Brazilië, spreken de mensen een mengvorm van Portugees en Spaans.”

De Assenaar moest dus vertrouwd raken met het plaatselijke dialect. Luisteren en praten met de *locals* bleek de oplossing. “Ik heb tijdens die twee weken meer geleerd dan in de drie maanden dat ik samen zat met een lerares.” Toch was frustratie niet van de lucht. “Ik probeerde tijdens een scène te improviseren, maar ging volledig de mist in. (*lacht*)”

Van Rampelbergs liefde voor mensen en culturen hielp om het vertrouwen van de Argentijnen te winnen. “Je leert een land kennen via de bevolking, niet via monumenten en musea.” Jolige arbeiders vertelden hem alles over bomen, nodigden hem thuis uit en boden aan wat ze hadden. “Ook al hebben ze niet veel, ze staan erop gastvrij en vrijgevig te zijn. Het is een een prachtkolk.”

Ook het oerwoud waar men filmde, was prachtig. De cast en crew moesten dagelijks uren rijden om de juiste

locaties te bereiken. Maar eenmaal op hun bestemming werden ze overweldigd door de schoonheid van Moeder Natuur. “Het is er fenomenaal qua geluiden, geuren en fauna. Ik heb er twee keer overnacht. Unieke ervaringen.”

Even aangedaan was de acteur door de ecologische mistoestanden, waarvan de plaatselijke bevolking het slachtoffer is. De dorpsbewoners popelden om aan de film mee te werken en waren gewoon zichzelf. Het gebruikelijke stilzwijgen werd doorbroken vanuit de drang om een persoonlijk verhaal te vertellen.

“In de scène waarin alle dorpingen samenkomen, houdt een kerel een gepassioneerde toespraak. Dat was echt. Hij liet al zijn emoties de vrije loop en praatte vol overgave over de schrijnende gevolgen van de gifstoffen die bedrijven gebruiken. Dat realisme kun je als acteur niet benaderen”, getuigt Van

Rampelberg, die zichzelf min of meer een groene jongen noemt. “Ik doe mijn best. Ik recycleer. Ik probeer biologisch te koken. Maar ik zondig ook, zoals iedereen.”

Spel zonder grenzen

Van Rampelberg is de zoveelste Belgische acteur die zijn vaderland verlaat voor een buitenlandse productie. Hij heeft daar één simpele verklaring voor: het grote aantal samenwerkingen tussen Europese productiehuizen. “Een zeer fijne evolutie.” Plannen om zich in een nieuw exotisch avontuur te storten heeft hij echter niet onmiddellijk. “De volgende keer ga ik iets langer nadenken en meer tijd steken in de voorbereiding.”

Dat betekent niet dat hij niet blij is dat hij *La tierra roja* gemaakt heeft. “Anders had ik over twintig jaar spijt gehad dat ik deze kans had laten liggen.” Bovendien

weten dankzij hem net iets meer Argentijnen waar België ligt. “Sinds het WK voetbal zijn we bekender, maar er is nog veel werk aan de winkel. Trouwens: er waren opvallend veel Duitsers in de grensstreek. Wat die daar deden, is me niet geheel duidelijk. (*lacht*)”

VANAF 6 MEI IN DE BIOSCOOP

@TheJimeister

» ECO-CINEMA

Filmmakers worden zich alsnog bewuster van de penibele situatie waarin onze planeet zich bevindt. Online vind je enkele voorbeelden van hoe ze die ongerustheid uiten op het witte doek.

HANGIJZER

WHAT'S UP, DOG?

Afgelopen maand trok het Kurt Cobain-portret *Montage of Heck* volle zalen. Al even opmerkelijk: documentaires halen alsmear vaker de headlines. Ligt dit aan het dalende aantal spraakmakende fictiefilms? Of zijn documentairemakers gewoon betere marketeers en suspensemeesters geworden? Onze gok: de twee.

tekst **BEN VAN ALBOOM** illustratie **GILLES VRANCKX**

In *While We're Young*, de nieuwe film van Noah Baumbach, probeert Adam Driver Ben Stiller ervan te overtuigen dat documentaires nog nooit zo populair zijn geweest: "Iedereen filmt alles!" Stiller, die in de huid van een gevierd documentairemaker kruipt, gooit zijn handen in de lucht: "Dat heeft *niets* met documentaires te maken!"

Voor één keer geven we Stiller gelijk. Dat we met z'n allen op apps als Snapchat, Meerkat en Periscope zitten, betekent uiteraard niet dat er plots een miljard documentairemakers op aarde rondlopen. En nee, ook realityshows als *Keeping Up with the*

Kardashians zijn geen documentaires. Maar al die dingen samen zorgen er wel voor dat we stilaan de klok rond naar de werkelijkheid zitten te kijken. Fictie is tof, maar reality is de norm.

Who Killed Fiction?

In 1990 was het omgekeerd. Mensen keken massaal naar tv om te weten wie Laura Palmer had vermoord. Fictie was *the name of the game*, en wie de realiteit wou zien, keek uit het raam of naar *Panorama*. Natuurlijk wordt er vandaag ook nog steeds straffe fictie gemaakt. Maar als zelfs HBO, zowat de belangrijkste Amerikaanse

fictieverancier, ineens beslist om te investeren in een zesdelige documentaireserie, die vervolgens in de vs evenveel krantenkoppen voortbrengt als het nieuwe seizoen van *Game of Thrones*, dan weet je dat er een nieuw tijdperk is aangebroken.

Kwatongen beweren dat HBO met de documentaireserie *The Jinx: The Life and Deaths of Robert Durst* op de kar van *Serial* wilde springen, de podcastreeks waarin journaliste Sarah Koenig probeert te achterhalen of een moslimjongen onterecht veroordeeld is voor de moord op zijn ex. Ironisch, want Koenig had naar eigen zeggen de mosterd gehaald bij HBO-series als *The Wire* en *True Detective*.

Aangezien *The Jinx* amper vier maanden na *Serial* in première ging en niemand op zo'n korte tijd een reeks in elkaar kan boksen, lijken de gelijkenissen tussen de twee echter meer een *sign of the times* dan een geval van creatieve bloedarmoede. Bovendien is *The Jinx* het geesteskind van Andrew Jarecki, die met de briljante documentaire *Capturing the Friedmans* al in 2003 aantoonde hoe je op een narratief suspensevolle manier de uitkomst van een gerechtelijk onderzoek in twijfel trekt.

Capturing the Friedmans werd een succes, maar geen fenomeen. Het was máár een documentaire. Ook al zijn er de afgelopen jaren nog verschillende artikels over het lot van Jesse Friedman verschenen. Die werd eind jaren tachtig veroordeeld voor pedofilie, is intussen alweer even op vrije voeten, maar vecht nog steeds om zijn veroordeling ongedaan te maken.

Heel anders verging het *The Jinx*, waarin Jarecki zich afvraagt hoe het komt dat de 72-jarige miljonaire Robert Durst nog altijd op vrije voeten is, ook al wijst alles erop dat hij zijn eerste vrouw, een goede vriendin en een buurman op gruwelijke wijze om het leven heeft gebracht.

Ja, die synopsis leest als een *True Detective*-scenario, met dat verschil dat personages uit fictiereeksen geen voer zijn voor de media. Een excentrieke rijkard die je in een New Yorkse supermarkt tegen het lijf kan lopen terwijl hij op snoep staat

te urineren — Weight Watchers is Durst er nog altijd dankbaar voor — is dat wél!

De Amerikaanse media sprongen dan ook op de reeks. En toen naar het einde toe bleek dat Jarecki over bewijsmateriaal beschikte dat tot Dursts arrestatie zou leiden, was het hek helemaal van de dam. Het regende *breaking news*-berichten, gevolgd door speculaties over hoelang het zal duren voordat de volgende *multi-episode true-crime docudrama* op de Amerikaanse tv komt.

Oost west, docu best

Op het moment dat *The Jinx* zijn ontknoping kende, vond in Austin, Texas, het roemruchte showcasefestival South by Southwest (sxsw) plaats. Dat begon als muziekfestival, maar maakt de afgelopen jaren ook naam met zijn filmprogrammatische. Die bestaat voor een groot stuk uit documentaires, waarvan *Steve Jobs: Man in the Machine* dit jaar een van de opmerkelijkste titels was. In de eerste plaats vanwege zijn markante protagonist, die geen introductie behoeft en van wie we in feite ook al lang weten dat hij een slecht karakter had: arrogant, rancuneus, weigerde jarenlang zijn dochter te erkennen, enz.

Als je de verhalen over Jobs nog niet kende, heb je ze vast en zeker horen waaien toen de film *Jobs* met Ashton Kutcher uitkwam. Nee? Och, juist: niemand die het op dat moment iets uitmaakte. Toegegeven, mensen reageren wel vaker onverschillig op een film met Kutcher, maar je zou verwachten dat op zijn minst één iemand zijn ongenoegen had laten blijken. Zoals je zou verwachten dat Scientology een beetje moeite had gedaan om Paul Thomas Anderson-parel *The Master* zwart te maken omdat Philip Seymour Hoffman er sekte-oprichter L. Ron Hubbard als een doortrapte fantasee in afschildert.

Niet, dus.

Maar nadat Oscarwinnaar Alex Gibney op sxsw *Steve Jobs: Man in the Machine* in première had laten gaan en hij een paar weken later ook het uitstekende *Going Clear: Scientology and the Prison of Belief* via HBO losliet, waren de giftige reacties niet te tellen. Apple-directeur Eddy Cue noemde de eerste op Twitter

“een incorrect en crapuleus portret”, terwijl Scientology zowel in *The New York Times* als in de *LA Times* een pagina advertentie kocht om de tweede af te doen als een verzinsel. De sekte had bovendien geld over om mensen die de naam van de film googelden naar fake nieuwssites te brengen waar Gibney en zijn gesprekspartners in diskrediet worden gebracht. Men nam zelfs contact op met Amerikaanse filmcritici die iets positiefs hadden geschreven met de vraag een ‘rechtzetting’ te publiceren. De documentairemaker bedankte hen voor de gratis reclame én om zijn punt te bewijzen: Scientology is wreed, immoreel en manipulatief.

Pr-nachtmerries

De ironie is dat wellicht noch *Steve Jobs: Man in the Machine*, noch *Going Clear: Scientology and the Prison of Belief* ooit evenveel mensen zal bereiken als *Jobs* en *The Master*. Toch leunen de twee kleinoden dichter tegen de tijdsgeest aan dan fictiefilms, waarvan de populaire exemplaren nog amper een vuist durven maken. Sinds het ijzingwekkende *Blackfish* van Gabriela Cowperthwaite het attractiepark SeaWorld in een negatieve pr-spiraal deed belanden, weet trouwens iedereen dat documentaires mensen en bedrijven effectief schade kunnen toebrengen. Zeker wanneer (sociale) media klaarstaan om een handje te helpen.

Onweerlegbare conclusie: het realitytijdperk heeft de impact van documentaires ontegensprekelijk vergroot en zal dat blijven doen. Of zoals de in maart overleden documentairemeester Albert Maysles enkele jaren terug liet optekenen: “*I think it's inevitable that people will come to find the documentary a more compelling and more important kind of film than fiction. Just as in literature, as the taste has moved from fiction to nonfiction, I think it's going to happen in film as well.*” ▣

WHILE WE'RE YOUNG VANAF 22 JULI
IN DE BIOSCOOP

DE VOLGENDE SOUTH BY SOUTHWEST FILM
LOOPT VAN 11 TOT 19 MAART 2016

@fakerholic

VANAF 13/05
IN DE BIOSCOOP

SÉLECTION OFFICIELLE
FESTIVAL DE CANNES
film d'ouverture

NAAR DE BESTSELLER VAN BERT WAGENDORP
De Morgen
“‘Ventoux’ is het literaire equivalent van de koninginnenrit in de Tour de France”
★★★★
De Standaard
“Hilarisch en spannend, feelgood met fietsframe”

HUMO

SEPTEMBER FILM www.septemberfilm.be /septemberfilmbe

DARK PLACES

BLIJVEND LETSEL

De Franse regisseur **Gilles Paquet-Brenner** volgt zijn Holocaust-drama *Elle s'appelait Sarah* op met *Dark Places*, een thriller naar het gelijknamige boek van *Gone Girl*-schrijfster Gillian Flynn. Of hoe je plots tot in den treure met David Fincher wordt vergeleken. “Ik wens het niemand toe.”

tekst **RUBEN NOLLET**

Schrijfster Gillian Flynn keek verbaasd op toen ze te horen kreeg dat iemand naar de filmrechten van haar boek *Dark Places* had geïnformeerd. Op zich had ze die interesse wel verwacht. Tenslotte ging het om een meeslepende thriller over een vrouw die als kind een bloederig trauma meemaakt en 25 jaar later in haar verleden graaft om de waarheid te achterhalen.

Alleen kwam de vraag niet uit Hollywood maar uit Frankrijk, van een regisseur die ze van haar noch pluimen kende. Gilles Paquet-Brenner heette hij, en hij had net *Elle s'appelait Sarah* afgewerkt, een verhaal over de Holocaust. “Toen we haar die film lieten zien, gaf ze echter meteen haar zegen”, merkt de veertigjarige Parijzenaar op.

Waarachtigheid

Er zijn wel degelijk raakvlakken tussen *Dark Places* en *Elle s'appelait Sarah*. Beide films verweven heden en verleden, en allebei hebben ze het over de littekens die brutaal geweld achterlaat. Toch was dat niet de reden waarom Paquet-Brenner graag zijn tanden in *Dark Places* wou zetten.

“Ik had zin om iets te maken in het thriller- of horrorgenre”, legt hij

uit. “Maar dan wel een verhaal met substantie, dat dieper graaft dan de oppervlakte. *Dark Places* is zo'n verhaal. Aan de ene kant krijg je een verrassende en spannende plot, maar tegelijk maakt Flynn een haarscherpe analyse van de Amerikaanse samenleving. Het is sowieso eigen aan goede thrillers dat ze het genre gebruiken als voorwendsel om het over andere dingen te hebben.”

Aanvankelijk had Paquet-Brenner wat moeite om het project van de grond te krijgen. Toen *Elle s'appelait Sarah* scoorde in de Amerikaanse zalen, toonden eerst Reese Witherspoon en daarna Amy Adams interesse in de hoofdrol. De onderhandelingen met hun advocaten en *agents* sleepten echter zo lang aan dat beide actrices weer uit beeld verdwenen. Toen Charlize Theron zich aanmeldde, kwam er eindelijk echt schot in de zaak.

Voor de Zuid-Afrikaanse ster raakte het verhaal trouwens een gevoelige snaar. Op 15-jarige leeftijd zag ze immers hoe haar dronken vader haar moeder aanviel, waarna de vrouw hem uit zelfverdediging doodschoot. “We hebben er nauwelijks over gepraat”, zegt Paquet-Brenner. “Dat vond ik ook niet nodig. Maar door die ervaring heeft ze

haar personage wel een waarachtigheid gegeven die veel andere actrices nooit voor elkaar hadden gekregen.”

Onvergelijkbaar

Ook de postproductie verliep niet bepaald probleemloos. Paquet-Brenner moest in de montagekamer een fikse strijd leveren met de Amerikaanse producenten om zijn visie veilig te stellen. Uiteindelijk heeft hij voor negentig procent zijn zin gekregen. Dat de filmversie van die andere Flynn-bestseller, *Gone Girl*, hem intussen inhaalde, nam hij er maar bij.

“Ik heb gemengde gevoelens”, geeft hij ruitelijk toe. “Toen ik las dat David Fincher *Gone Girl* zou maken, begreep ik dat mijn film daarvan zou profiteren. We zien nu ook dat we dankzij zijn film veel meer zichtbaarheid krijgen. Elke filmverdelers ter wereld maakt er gebruik van. Tegelijk wist ik dat elk artikel en elke recensie over *Dark Places* ook *Gone Girl* zou vermelden, en ik wens het geen enkele regisseur toe om voortdurend vergeleken te worden met Fincher.”

Tot slot benadrukt Paquet-Brenner dat de vergelijking niet helemaal eerlijk is: “*Gone Girl* is als venijnige, donkere komedie commerciële van opzet, terwijl *Dark Places* inwerkt als een sombere en bittere tragedie. Bovendien had Fincher tachtig draaidagen en zestig miljoen dollar ter beschikking, terwijl wij het gedaan hebben in 25 dagen en met twaalf miljoen dollar. Al bij al ben ik apetrots op wat we gerealiseerd hebben.”

VANAF 6 MEI IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

» FRENCHIES IN AMERICA

Ondertussen is het bijna normaal dat Franse regisseurs die thuis indruk maken het ook in Amerika proberen. Online vind je enkele collega's van Paquet-Brenner die recentelijk de oversteek waagden.

FESTIVAL DE CANNES

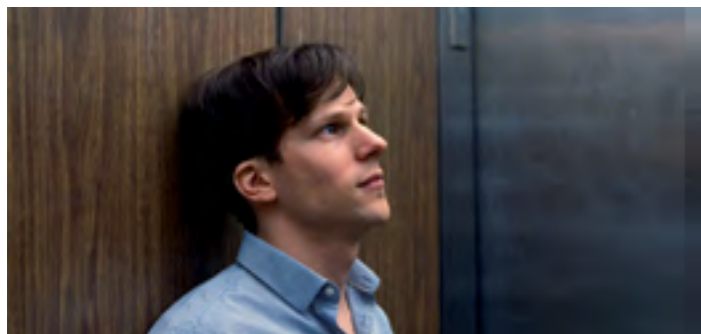
CANNES KIJKEN

Op 13 mei gaat de 68^e editie van het Filmfestival van Cannes van start. Op Vertigoweb.be zullen we het twaalf dagen durende filmfestijn op de voet volgen. Vertigo-hoofdredacteur Steven Tuffin koos alvast enkele festivaltitels waarvan hij veel verwacht.

MARYLAND

Het is een publiek geheim dat ik enorm veel bewondering koester voor Matthias Schoenaerts. Als de Vlaamse acteurreus verkondigt dat het van *Rundskop* geleden is dat hij zo diep ging voor een rol, begin ik dan ook onmiddellijk te kirren van enthousiasme. In deze tweede film van de Franse cineaste Alice Winocour speelt onze nationale filmtrots een getraumatiseerde ex-soldaat die als lijfwacht ingehuurd wordt.

LOUDER THAN BOMBS

Het Amerikaanse debuut van de Zweedse cineast Joachim Trier laat al een tijdje op zich wachten. Aanvankelijk verwachtte men dat het drama over een vader, zijn twee zonen en hun herinneringen aan hun overleden echtgenote/moeder in Sundance in première zou gaan. Dat de prent de Officiële Competitie van Cannes haalt, doet hopen dat het eindresultaat Triers verpletterende voorganger *Oslo, August 31st* evenaart.

THE ASSASSIN

De Taiwanese cineast Hou Hsiao-Hsien treedt in de voetsporen van Aziatische arthousecollega's Zhang Yimou en Wong Kar Wai, en tekent voor een rasechte martial arts-prent. Het met Chinese fondsen geproduceerde *wuxia*-avontuur speelt zich af in de 9^e eeuw en draait rond een non die de jonge dochter van een generaal ontvoert en het wicht vervolgens opleidt tot een meedogenloze moordmachine.

SICARIO

Denis Villeneuve blijft hard gaan. Na knallers als *Prisoners* en *Enemy* serveert de Canadese regisseur een misdaaddrama met Emily Blunt, Josh Brolin en Benicio Del Toro in de belangrijkste rollen. De *Edge of Tomorrow*-actrice speelt een idealistische FBI-agente die samen met twee huurlingen een gewetenloze drugsbaron achterna zit in Mexico. Villeneuve noemt het eindresultaat 'een donker gedicht over geweld'.

Je hoeft helemaal niet naar de Croisette te gaan om de meest glamoureuze filmavond van het jaar te beleven: de Magnum Nacht van het Palmes d'Or dompelt je helemaal onder in het Filmfestival van Cannes. Roze & zwarte loper, een PINK & BLACK aperitief van Magnum, bubbels à volonté, de live uitreiking van de Gouden Palm en een topfilm uit de officiële selectie. In de cinema van je keuze, vlakbij huis ... Dat is puur genieten!

MEER INFO OP
WWW.DENACHTVANHETPALMES.BE

18u: DRINK EEN EXCLUSIEVE COCKTAIL

19u: VOLG DE CEREMONIE LIVE

20u: KIES EEN VAN DE DRIE TOPFILMS

DWAYNES

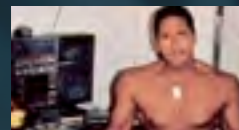
ABC

Van straatjongen over worstelkampioen tot filmster: **Dwayne 'The Rock' Johnson** is zonder twijfel de Arnold Schwarzenegger van de 21^e eeuw. Deze maand bewijst hij dat nog maar eens in de spectaculaire rampenfilm *San Andreas*. Het gespierde fenomeen in 26 letters.

tekst JIMMY VAN DER VELDE

A

ARRESTATIES

Dwayne 'The Rock' Johnson was geen heilig boontje als tiener. Toen hij op Hawaï woonde, maakte hij deel uit van een bende die toeristen beroofde. Een topcrimineel was hij niet, want hij werd maar liefst negen keer gearresteerd. "Ik zal de tranen van mijn moeder nooit vergeten."

BLACK ADAM

In 2019 zal de spierbundel eindelijk in een stripverfilming verschijnen. The Rock heeft namelijk een rol te pakken in de comicbewerking *Shazam!*. Hij zal de titelheld het vuur aan de schenen leggen als de superschurk Black Adam. Bovenmenselijke snelheid en magische krachten zijn maar enkele van zijn kunstjes.

B

C

CALIFORNIË

Dwayne Johnson zag het levenslicht op 2 mei 1972 in de Californische stad Hayward. Lang verbleef de kapoener echter niet. De Johnsons verkasten immers regelmatig door de worstelcarrière van vaderlief. Zo vertoefde het gezin o.a. in Nieuw-Zeeland, Hawaï, Pennsylvania, Miami en Canada.

DEBUUT

Johnson zette zijn eerste filmstapjes als een overmaats CGI-misbaksel in *The Mummy Returns* (2001). Op het einde van de film gaat hij Brendan Fraser te lijf als half mens-half schorpioen. Een jaar later kreeg zijn personage een soloavontuur met *The Scorpion King*.

D

E

ECHTGENOTE

In 1997 stapte de succesvolle worstelaar in het huwelijksbootje met Dany Garcia. Ze werden in 2001 de trotse ouders van Simone Alexandra, maar gingen in 2007 vriendschappelijk uit elkaar.

FLEX KAVANA

We kennen Dwayne Johnson natuurlijk allemaal als The Rock. Maar ooit had hij andere bijnamen. Hij debuteerde in de worstelring als Flex Kavana en koos daarna voor Rocky Maivia, maar beide beken bijlange niet zo lekker als zijn huidige roepnaam.

F

G

GUINNESS BOOK OF RECORDS

The Rock brak in 2001 een wereldrecord. Niet dat van breedste armomtrek, maar dat van best betaalde eerste hoofdrol. Hij ontving maar liefst 5,5 miljoen dollar voor zijn vertolking in *The Scorpion King*. Zijn populariteit als worstelaar was een cruciale factor.

HOBBS

Het is onmogelijk om Johnson niet te associëren met Luke Hobbs, de kale vechtjas uit de *Fast & Furious*-franchise. De onbevreesde actieheld vuurt de ene oneliner na de andere af, knokt erop los en hanteert zonder verpinken een *minigun*. Respect!

H

IRINA SHAYK

Snoepte de ex-worstelaar het liefje van voetbalster Cristiano Ronaldo af? De roddelbladen waren er begin dit jaar alvast van overtuigd. The Rock speelde samen met de beauty in *Hercules* (2013). Enkele foto's op Instagram waren genoeg om de geruchtenmolen op gang te brengen.

JOHNNY BRAVO

Wat heeft de wandelende testosteronbom te maken met de gespierde tekenfilmfiguur? De acteur was in 2002 bereid om de blonde vetkuif te spelen in een *live action*-film voor Warner Bros. Helaas (of gelukkig) werd de film nooit gemaakt.

J

K

KRACHTTRAINING

Johnson kiest voor elke film een ander powerprogramma. Zo stond hij voor *Hercules* zes maanden lang, zes dagen per week om vier uur 's ochtends in de fitnesszaal. Alleen op die manier kon hij het lichaam van een halfgod kweken.

L

LIEFDADIGHEID

The Rock heeft het hart op de juiste plaats. Zo steunde hij onder meer het Rode Kruis, de Make-A-Wish Foundation en een parkinson-organisatie. Bovendien helpt hij kinderen met een moeilijke jeugd via zijn Dwayne Johnson Rock Foundation. En af en toe geeft de barmhartige samaritaan zijn moeder een auto cadeau.

MOANA

Volgend jaar kun je Johnsons zware stem horen in de Disneyfilm *Moana*. Hij speelt een halfgod die een meisje vergezelt op haar zoektocht naar een mysterieus eiland. De stoere bink gaat ook zingen in de animatieprent. Zijn talenten zijn dan ook onuitputtelijk.

M

NEEFJE

Hoe stoer en onverschrokken hij er ook mag uitzien, The Rock doet zijn stunts niet zelf. Daarvoor roept hij stevast de hulp in van zijn haast even indrukwekkende neef Tanoai Reed.

N

O

OTHER GUYS, THE

De korte passage van Johnson in deze doldwaze komedie uit 2010 ging niet onopgemerkt voorbij. Hij en Samuel L. Jackson spelen twee topflickers die schurken op de meest drastische manieren vatten. Wanneer het duo het loodje legt, moeten klungels Mark Wahlberg en Will Ferrell in hun voetstapen treden.

P

PETER MAIVIA

De Hollywoodster heeft het worsteltalent in de genen. Ook zijn grootvader Peter 'High Chief' Maivia hield graag zwetende mannen in een houdgreep. Leuk weetje: Maivia neemt het in de Bondfilm *You Only Live Twice* (1967) op tegen Sean Connery.

QUOTES

Johnson kijkt niet op een hilarisch-motiverende uitspraak meer of minder. Eentje om te onthouden: "When you walk up to opportunity's door, don't knock it. Kick that bitch in, smile and introduce yourself."

Q

Dwayne Johnson maakt geen geheim van zijn bijnaam

R

ROCK SAYS, THE

Geloof het of niet, Johnson prijkte ooit op nummer één in de *New York Times*-bestsellerlijst. In 2000 schreef hij een boek over het worstelverleden van zijn familie en zijn hobbelige weg naar de top. Een hit bij jonge fans die een sportcarrière ambieerden.

S

SAN ANDREAS

Deze maand kunnen liefhebbers van luidruchtige blockbusters en imposante rampenfilms The Rock bewonderen in *San Andreas*. Hij speelt een helikopterpiloot die na een desastreuze aardbeving zijn dochter probeert te redden. Het is zijn tweede samenwerking met *Journey 2*-regisseur Brad Peyton.

TATTOOS

Je hebt het misschien al gemerkt, maar de linkerarm en -borst van de acteur zijn flink versierd met Samoaanse tekeningen. Ze verwijzen naar dingen die hij belangrijk vindt zoals familie en strijd lust. Het klaren van de klus vergde maar liefst drie sessies van twintig uur.

T

UNIVERSITY OF MIAMI

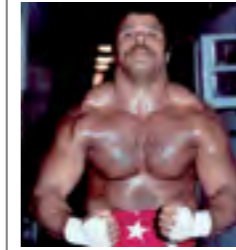

Johnson waagde als tiener zijn kans in het American football. Hoewel hij aan de universiteit van Miami talent bleek te hebben, toonde de National Football League (NFL) geen interesse en belandde hij bij een Canadees team. Toen ook dat in een fiasco uitmondde, richtte hij zijn aandacht op het worstelwereldje.

U

V

VADER JOHNSON

Vader Rocky Johnson was The Rocks grote voorbeeld. De worstelkampioen leerde zoonlief de pijnlijkste kneepjes van het vak. Leuk weetje: grootvader Maivia wou niet dat Rocky met zijn dochter trouwde wegens zijn carrière in de ring.

W

WWE

Het bedrijf World Wrestling Entertainment heeft van worstelen een industrie gemaakt in de Verenigde Staten. De komst van een superster als The Rock was een godsgeschenk. Ze hebben elkaar dan ook groot gemaakt. Zijn tirades, vetes en overwinningen brachten miljoenen in het laatje.

X-MEN

Toen *A Most Violent Year*-acteur Oscar Isaac nog niet had getekend voor de schurkenrol in *X-Men: Apocalypse*, ging de voorkeur van veel fans uit naar Johnson. Het ging zelfs zo ver dat men *fan art* maakte met The Rock als het gevreesde titelpersonage. Maar de Hollywoodgoden beslisten er anders over.

X

YOGA

Om uit te groeien tot een imposante 118 kilowegende spiermassa moet je niet alleen gewichtheffen, maar ook het evenwicht tussen lichaam en geest bewaren. Daarom is The Rock een fervent yoga-fan. Ook meditatie en therapie vindt hij belangrijk.

Y

Z

ZEVENTIEN

Het aantal keer dat The Rock WWE-kampioen werd. Hij werd tienmaal wereldkampioen, won vijf keer het Tag Team Championship en veroverde tweemaal Intercontinental Championship-goud. En zo word je een van de grootste worstelaars aller tijden. ▣

VANAF 27 MEI
IN DE BIOSCOOP

@TheJimeister

» VAN DE RING NAAR HET DOEK

Worstelaars duiken wel vaker op in films. Op Vertigoweb.be vind je een ludiek overzicht van vechtersbazen die een gooi deden naar een acteercarrière.

FAR FROM THE MADDING CROWD

VIERHOEKS-VARIATIES

Onze eigen Matthias Schoenaerts staat zij aan zij met Carey Mulligan in Thomas Vinterbergs bewerking van *Far from the Madding Crowd*. Thomas Hardy's literatuurklassieker over de eigengereide Bathsheba Everdene en de drie mannen die haar het hof maken, diende al vaker als inspiratie. Een overzicht.

tekst RUBEN NOLLET

DE STILLE VERSIE (1915)

Er is weinig bekend over de eerste verfilming van de 19^e-eeuwse bestseller. Of beter: over de eerste langspeelbewerking, want zes jaar eerder werd de vijfhonderd pagina's tellende roman bizar genoeg al eens in een kortfilm getransformeerd. De Amerikaanse regisseur Laurence Trimble gaf de hoofdrol aan zijn landgenote Florence Turner, maar omringde haar met Brits manvolk.

DE VERGUISDE VERSIE (1967)

John Schlesinger verbaasde vriend en vijand door van eigentijdse drama's als *Darling* over te stappen naar deze victoriaanse romance. Dat hij bovendien een beroep deed op sexy sixties-sterren als Julie Christie en Terence Stamp deed de wenkbrauwen helemaal fronsen. Vandaag wordt de film echter als een klassieker beschouwd, onder meer door de weelderige fotografie van Nicolas Roeg.

DE TV-VERSIE (1998)

Zo'n turf smeekt om een tv-bewerking, dachten ze bij Granada Television. Het gaf hen de luxe om dicht bij de tekst te blijven en de personages uit te diepen. Voor de rest springt deze beeldbuisbewerking vooral in het oog door de acteur die de onweerstaanbare Sergeant Troy speelt: Jonathan Firth, het evenbeeld van broer Colin.

DE STRIPVERSIE (2010)

Je moet wat afstand nemen om *Far from the Madding Crowd* te herkennen in *Tamara Drewe*, de tragikomische graphic novel van Posy Simmonds, maar het verhaal zit er wel degelijk in. Ook de filmadaptatie van Stephen Frears vindt een aangenaam evenwicht tussen humor en drama. Gemma Arterton blinkt uit als het titelpersonage, dat de aandacht trekt omdat ze haar neus heeft laten corrigeren.

DE NIEUWSTE VERSIE (2015)

Regisseur Thomas Vinterberg (*Festen*) had naar eigen zeggen noch het boek gelezen, noch Schlesingers film gezien toen hij de opdracht aanvaardde. Het nieuwe script — dat merkkelijk pittiger en slanker is dan de vorige versies — volstond om hem te overtuigen. De sterke cast, met de immer geweldige Carey Mulligan als de protagoniste, doet de rest. Matthias Schoenaerts laat zich opmerken als de trouwer herder Gabriel Oak. ▣

VANAF 20 MEI IN DE BIOSCOOP

@RubenNollet

OVER

SPECTRUM

Joshua Oppenheimer volgt zijn meesterlijke debuut *The Act of Killing* op met *The Look of Silence*. Opnieuw zoomt de Texaanse regisseur in op de Indonesische genocide en opnieuw tekent hij voor een knap staaltje confronterende cinema. "Ik tracht zo dicht mogelijk te raken."

tekst IVE STEVENHEYDENS

LEVEN

Meer dan een half miljoen Indonesiërs kwamen midden jaren zestig om het leven tijdens anti-communistische zuiveringsoperaties in het Aziatische land. Geïndoctrineerd door het leger slachtte de bevolking 'verdachte' personen op beestachtige wijze af. Borsten en penissen werden afgehakt, nekken werden doorgesneden en bloed werd gedronken.

Nadat hij in *The Act of Killing* (2012) enkele massamoordenaars vroeg om hun wandaden filmisch na te spelen trekt Joshua Oppenheimer in *The Look of Silence* samen met de optometrist Adi

Rakun naar de mannen die diens broer destijds vermoordden. Terwijl Rakun hun zicht test, vraagt hij de misdadigers hun verantwoordelijkheid te nemen.

De confrontaties hebben een misse-lijkmakende intensiteit die doet denken aan het werk van *executive producer* Werner Herzog. Toch was de inbreng van de Duitse cineast eerder beperkt. "Hij hielp vooral met de release en de promotie. Ik toonde hem pas een vergevorderde versie van de film omdat ik bang was dat hij hem niet goed zou vinden. Maar volgens hem was het eindresultaat technisch perfect en kon ik hem maar beter prompt afmaken."

Ziek van angst

Oppenheimers Indonesische avontuur begon in 2001. "Een internationale voedsel- en landbouwvakbond nodigde me uit om samen met lokale boeren een film over hun penibele werkomstandigheden te maken", vertelt hij.

"Onmiddellijk merkte ik dat er van verzet amper sprake was. Bij paramilitaire tegenacties stopten ze hun protestmarsen meteen. Ik ontdekte dat een deel van de hedendaagse machthebbers verschrikkelijke gruweldaden had begaan en begreep dat niet enkel vergif, maar ook angst de werkers ziek maakte. Als filmmaker wilde ik dat mechanisme

tonen. Daarom zocht ik zowel slachtoffers als daders op."

Dat was niet altijd zonder gevaar, geeft Oppenheimer toe: "Tijdens de opnames van *The Look of Silence* waren we constant op onze hoede. Zo hadden we een vluchtplan met extra auto's. Rakuns familie kon elk moment vertrekken. Alles stond klaar. Ook draaide ik met een Deense crew om andere Indonesiërs tegen de gevaren te beschermen. We waren bang voor fysiek geweld, maar emotioneel werkte het proces helend."

Het valt op dat de band tussen Oppenheimer en het gezin Rakun, ontzettend nauw is. Zo zie je Rakuns stokoude vader in de openingsscène baden. "De normaalste zaak van de wereld", aldus de regisseur. "Ik ken die familie al sinds 2003. Bovendien hoef je geen magiër te zijn om iemands vertrouwen te winnen. Journalisten vragen me vaak hoe ik afstand bewaar, maar ik tracht net zo dicht mogelijk te raken. Op die manier voelt het publiek hopelijk wat deze mensen voelen."

Onbestrafte wredeheden

Tot slot onderlijnt Oppenheimer dat Indonesië geen uniek geval is. "Overal in de wereld bestaat politiek geweld op

massaschaal en lopen daders ongestraft rond. In Congo hebben de Belgische kolonisten de lokale bevolking met barbaarser geweld uitgemoord dan je in mijn films zal zien. Ondanks de veroordeling van de internationale gemeenschap wordt daar nog steeds niet openlijk over gepraat."

En Oppenheimer gaat verder: "Hetzelfde geldt voor het koloniale verleden van Frankrijk en Engeland, de

slavernij in de Verenigde Staten, noem maar op. Vele landen zijn gebouwd op onbestrafte wredeheden. Laten we vooral ook Boko Haram en Al Qaida niet vergeten. Ik hoop daarom dat het publiek *The Look of Silence* als een spiegel ziet, niet als een voetnoot uit een of ander exotisch land." ▣

VANAF 20 MEI IN DE BIOSCOOP

OP HET SCHERP VAN DE SNEE

Vanaf 3 juni draait sci-fi-klassieker *Blade Runner* een week lang elke avond in een aantal Kinopolis-zalen. Een unieke herneming die leidde tot een nerdy chatsessie tussen *Welp*-regisseur **Jonas Govaerts** en *Rundskop*-cameramagier **Nicolas Karakatsanis**. “Op televisie gaan al die wonderlijke details verloren!”

■ INLOGGEN ...

/JONAS/ is ingelogd ...
/NICOLAS/ is ingelogd ...
<<Conversatie gestart>>
[WOE / 22 APR / 2015 / 4:58 PM]

/JONAS/: Ik ken veel *Blade Runner*-fans, maar jij bent de enige die ooit heeft gezegd: ‘Als ik een huis bouw, wil ik net zo’n slaapkamer als die van Deckard (de door *Harrison Ford* vertolkte androïde-jager, *nvdv.*)’

/NICOLAS/: Dat was aanvankelijk het plan, ja. Maar ik had het verbouwen wat onderschat. Uiteindelijk was ik al blij dat er drie muren recht stonden.

/JONAS/: Wat fascineerde je zo aan die locatie?

/NICOLAS/: Alles. De textuur van de muren, de lage plafonds, de duistere sfeer ... In een huis wonen waar je constant overal tegenaan loopt omdat het er zo donker is: echt iets voor mij! Maar in het echt ziet die locatie

er heel anders uit, hoor. Het is eerder een soort bungalow.

/JONAS/: Wacht even: Deckards appartement werd niet speciaal gebouwd voor de film?

/NICOLAS/: Nee, het is het Ennis House in Los Angeles, ontworpen door Frank Lloyd Wright. Staat nu helemaal te verkommeren, achter dranghekken, omdat er constant werd ingebroken door toeristen.

Onlangs was ik op bezoek bij een beviende regisseur die toevallig in dezelfde straat woont. Plots herkende ik iets op zijn salontafel: een van die prachtige bakstenen uit *Blade Runner*, bedekt met Maya-tekens. Bleek dat zijn vrouw die op een nacht was gaan pikken bij de burens, strontzat, in haar pyjama! En nee, ik ga je niet

vertellen welke regisseur het was.

Ik heb ondertussen de meeste *Blade Runner*-locaties in Los Angeles bezocht. Het politiekantoor, da’s gewoon Union Station, maar dan post-apocalyptisch uitgelicht. En die betegelde tunnel waar Deckard een paar keer doorheen rijdt met zijn *spinner* (futuristische politiewagen die zowel kan rijden als vliegen, *nvdv.*) zie je in talloze films opduiken. In L.A. hebben ze eigenlijk maar twee tunnels, en die andere is lang niet zo mooi.

/JONAS/: Frappant dat we onmiddellijk over de look van de film beginnen. Is *Blade Runner* meer dan alleen een visueel spektakel?

/NICOLAS/: Dat hele neo-noir-universum blijft voor mij toch de grootste aantrekkingskracht. Hoe

hebben ze dat in godsnaam voor elkaar gekregen? In de meeste sciencefictionfilms lijkt alles uit hetzelfde tijdperk te komen, maar in *Blade Runner* worden oud en nieuw op een superinventieve manier door elkaar gegooid. Vervallen gebouwen met enorme neonpanelen erop, vliegende auto's die volledig verroest zijn, een anonieme metropolis waar de armen in vuile steegjes wonen en de rijken in gouden piramides ... Dat concept – futuristische technologie, die tegelijk al een paar decennia naar de kloten is – had ik nooit eerder in een film gezien. Oké, in *Star Wars* misschien: de Millennium Falcon, dat was ook een echte roestbak.

/JONAS/: Maar emotioneel raakte *Blade Runner* je niet meteen?

/NICOLAS/: De eerste keer zeker niet, nee. Ik denk dat ik gewoon te jong was. Ik vond Roy Batty (de door Rutger Hauer vertolkte androïde-leider, *nvdv.*) wel een griezelige kerel, maar van dat einde snapte ik bijvoorbeeld geen reet. Knijpt Hauer geen duif dood, of zoiets?

/JONAS/: Hij laat ze vrij. Da's net de clou!

/NICOLAS/: En hij draagt een bestaand gedichtje voor, nee?

/JONAS/: Je bedoelt de legendarische 'Attack ships on fire off the shoulder of Orion'-monoloog: verzonnen op de set door Hauer zelf, als we de geruchten mogen geloven.

/NICOLAS/: Wow, oké. Nu ik wat ouder ben, begrijp ik de film uiteraard beter. *Blade Runner* stelt wel degelijk diepe, filosofische vragen. Wat betekent het om een mens te zijn? Wat zijn gevoelens? En is het mogelijk ze artificieel te simuleren?

/JONAS/: *Blade Runner* kwam net zoals *E.T.* uit in 1982. Maar in tegenstelling tot de Spielberg-hit flopte hij genadeloos. Onbegrijpelijk, niet?

/NICOLAS/: Ja en nee. Er zit wel

actie in, maar het blijft een trage film, zeker in vergelijking met *Star Wars* en co. Ik vermoed dat het publiek zo'n ritme niet gewend was. *Blade Runner* is randje arthouse, hé. Alleen doet Han Solo er toevallig in mee.

/JONAS/: Was regisseur Ridley Scott zijn tijd niet gewoon te ver vooruit?

/NICOLAS/: Absoluut. De moderne kijker beseft dat niet, maar Scott haalt in *Blade Runner* stoten uit die daarvoor compleet *not done* waren. Het gebruik van *lens flare*, bijvoorbeeld: zo'n dunne streep fel licht die over het scherm kliëft wanneer er een lamp in de lens reflecteert. Vandaag steekt iemand als J.J. Abrams zijn films er vol mee, maar toen werd dat echt als een fout gezien.

Of die soundtrack van Vangelis: in de meeste sci-fi-films van dat tijdperk diende de muziek vooral om de actie te versterken, maar in *Blade Runner* heeft de score een heel andere functie: ze diept het universum nog verder uit. Futuristische synths gemengd met film-noir-sax. Een rudimentair idee misschien, maar het werkt.

/JONAS/: Je bent duidelijk blij dat *Blade Runner* opnieuw in de zalen te zien zal zijn.

/NICOLAS/: Honderd procent! Er zitten zoveel wonderlijke details in die film, dingen die je op televisie toch verliest, zelfs al heb je het grootste, duurste plasmascherm in huis. Ik ben ook razend benieuwd om te zien of al die filmtechniek van toen overeind blijft op het grote scherm. Scott had nog geen toegang tot digitale effecten, dus moest hij aan de slag met miniatuurmodellen, dubbeldruk, handgeschilderde achtergronden ... Het blijft uiteindelijk een van de mooist belichte films ooit.

/JONAS/: Jij hebt je, op de kortfilm *Droomtijd* na, zelf nog niet aan sci-fi gewaagd.

/NICOLAS/: Een paar maanden geleden was het bijna zover. Denis Villeneuve (regisseur van o.a. *Prisoners* en *Enemy*, *nvdv.*) had me gevraagd voor een futuristische thriller. Maar toen kreeg hij plots een ander aanbod: de *Blade Runner*-sequel, geproduceerd door Ridley Scott!

/JONAS/: Mocht Villeneuve je vragen die te draaien, zou je springen?

/NICOLAS/: Eerlijk? Ik denk het niet. Ik ben niet getalenteerd genoeg om zo'n universum op pellicule te capteren. Sterker nog, ik zie geen enkele huidige DOP het niveau halen van wijlen

Jordan Cronenweth (de legendarische cameraman die onverwachts stierf tijdens de opnames van *Alien 3*, *nvdv.*). Scott zegt het zelf op de dvd: hij heeft nooit nog zo'n mooi belicht negatief in zijn handen gehad. Als je het zo bekijkt, kun je het eigenlijk alleen maar verkloten.

/JONAS/: Vind je Villeneuve dan de juiste keuze als regisseur?

/NICOLAS/: Da's de grote vraag, hè. Ga je voor een fanboy als J.J. Abrams, die als geen ander die typische eighties-nostalgie weet te vatten? Ik kreeg toch echt weer rillingen toen ik onlangs die nieuwe *Star Wars*-trailer zag. Of kies je beter voor een auteur als Villeneuve, die er helemaal zijn eigen ding mee doet?

/JONAS/: De beste sci-fi werd niet per se door genre-regisseurs gemaakt. Kijk maar naar *2001* van Stanley Kubrick en *The Day the*

Earth Stood Still van Robert Wise. **/NICOLAS/:** Een beetje afstand kan geen kwaad, dat is waar. Dat vond ik bijvoorbeeld zo cool aan de Batman-films van Christopher Nolan. Op zich heeft die niks met superhelden, maar hij heeft het genre wél helemaal opnieuw uitgevonden. Weet jij trouwens wat ze precies van plan zijn met die nieuwe *Blade Runner*?

/JONAS/: Nee. Ik weet alleen dat Ford meedoet. Waardoor het ambigue einde van het origineel uiteraard onderuit wordt gehaald.

/NICOLAS/: Hoezo?

/JONAS/: Ford is nu 72. Dat betekent dat zijn personage een mens was, en geen androïde.

/NICOLAS/: Toch niet per se? De androïdes hadden een beperkte levensduur, maar was die voorgeprogrammeerd?

/JONAS/: Ja, ze leven maar vier jaar.

/NICOLAS/: En wat als de Deckard van het origineel een robot was, maar eentje gebaseerd op een échte Deckard, die inmiddels ouder is geworden? Ha!

/JONAS/: Zoals Michael Weyland in de *Alien*-films, bedoel je?

/NICOLAS/: Euh ... Nu ben je me kwijt. Nerd! ▣

III

✕ □ +

>> REN JE ROT

We zijn nog niet uitgepraat over de sci-fi-parel. Online plaatsen we tal van weetjes en het vervolg van de Jonas/Nicolas-nerd out. Hoe je een exclusief *Blade Runner*-event kan bijwonen, ontdek je dan weer op vertigoweb.be/batty.

T-SHIRT €20
(VERZENDING INCL.)

OF ABONNEER JE EN KRIJG ER MINSTENS ÉÉN CADEAU!

DE GROTE
VERTIGO
ZOMERENQUÊTE

Doe mee en maak kans op duizelingwekkende prijzen!

GOLDEN LION FOR
BEST FILM

MOSTRA INTERNAZIONALE
D'ARTE CINEMATOGRAFICA
la Biennale di Venezia 2014

A PIGEON SAT ON A BRANCH

REFLECTING ON EXISTENCE

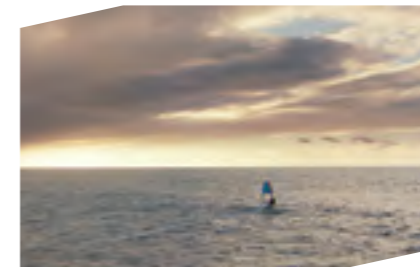
13/05
in de bioscoop

DIRECTOR & SCRIPTWRITER ROY ANDERSSON

POINT OF VIEW

Online vind je
uitgebreide
recensies en
nog veel meer

» neem een kijkje op
www.vertigoweb.be

Atlantic.

Regie Jan-Willem van Ewijk
Cast Fattah Lamara, Thekla Reuten
Speelduur 1u34
Vanaf 6 mei in de bioscoop

De Nederlandse regisseur-surfer Jan-Willem van Ewijk volgt de onbevoerde odyssee van een Marokkaanse visser die in de ban raakt van een Europese toeriste. Een visueel voortreffelijk zeildrama dat kan wedijveren met vastelandvarianten *On the Road* en *Wild*.

@ElineVanhooydon

De notenkraak

Regie Peter Lepeniotis
Cast Koen De Graeve, Tania Kloek
Speelduur 1u25
Vanaf 6 mei in de bioscoop

Zorg je voor jezelf of werk je voor het heil van iedereen? Dat is de hamvraag van deze plezierige tekenfilm over hongerige eekhoorns, ratten, wasberen en andere parkbewoners. Even geïnspireerd als het vergelijkbare *Over the Hedge*.

@RubenNollet

Macondo

Regie Sudabeh Mortezaei
Cast Ramasan Minkailov, Aslan Elbiev
Speelduur 1u38
Vanaf 6 mei in de bioscoop

Liefhebbers van *les frères Dardenne* mogen dit sociaal-realistisch drama dat zich in een bouwvallige Weense woonwijk afspeelt niet links laten liggen. Met een indrukwekkende vertolking van jonge hoofdacteur Ramasan Minkailov.

@Bvalkenborghs

The Longest Ride

Regie George Tillman Jr.
Cast Scott Eastwood, Britt Robertson
Speelduur 2u19
Vanaf 6 mei in de bioscoop

De tiende Nicholas Sparks-verfilming verschilt niet wezenlijk van voorgangers als *The Notebook*, *The Best of Me* en *Dear John*. Ook dit is een romantisch drama waar heden en verleden elkaar even innig in de ogen kijken als de hoofdpersonen.

@RubenNollet

Ventoux

Regie: Nicole van Kilsdonk
Cast: Kasper van Kooten, Martijn Lakemeier
Speelduur: 1u43
Vanaf 27 mei in de bioscoop

Deze tragikomedie is een kruising van een coming of age en een nostalgische terugblik, met de Mont Ventoux als monumentale middelpunt. Dichter bij Felix van Groenings meesterwerk *Dagen zonder lief* zal een Nederlandse film wellicht nooit komen.

@HannesDdw

BESTE. FILM. OOI.

Mad Max 2: The Road Warrior

Regie George Miller | Cast Mel Gibson, Vernon Wells, Emil Minty
Speelduur 1u35 | Jaar 1981

De eerste *Mad Max* (1979) gemist? *No worries, mate*. Binnen de vijf minuten heeft deze superieure sequel je via voice-over alles verteld wat je weten moet: Australië is naar de post-nucleaire kloten, voor benzine betaal je met bloed, ex-flik 'Mad' Max Rockatansky (Gibson) geeft om niemand behalve zijn hond. Daarna schakelt regisseur Miller gelijk naar vijfde. Want wie heeft er *backstory* nodig als je boemerangs hebt?

In werkelijk elk post-apocalyptisch filmavontuur uitgebracht na 1981 vind je wel ergens de grillige slipsporen van *The Road Warrior* terug. Omdat de look van *Blade Runner* te duur was om te kopiëren, gingen Millers minder getalenteerde collega's dan maar aan de haal met diens freaky fetisjkostuums (*Salute of the Jugger*), onconventioneel wapengeri (*Steel Dawn*) en übercoole

woestijnvoertuigen (*Space Hunter: Adventures in the Forbidden Zone*).

Wat er precies ontbrak aan al die alweer lang vergeten *Mad Max*-wannabe's? Mel Gibson natuurlijk! Anders dan zijn potige tijdgenoten Stallone en Schwarzenegger blijft Gibson wijselijk weg van de onliners en speelt hij Rockatansky als een zwijgzame, getraumatiseerde *gunslinger*. Zijn personage heeft welgeteld zestien zinnen, met als meest memorabele "*I'm just here for the gasoline.*"

Zelfs al zijn grommende wolfskinderen, weirdo's in gyrocopters en psychopaten in kontloze leren broeken niet meteen uw ding, dan nog raden wij u aan uw gordel aan te houden tot aan de climax, wanneer Miller pas écht op het gaspedaal gaat staan.

Vergeet *Bullitt*, *The French Connection* en ineens ook maar de hele *Fast*

& *Furious*-franchise. Nooit nog zal een *car chase* de waanzinnige, geniaal georkestreerde, zichtbaar levensgevaarlijke laatste twintig minuten van *Mad Max 2* overtreffen. Voor een zeldzame keer is er van de tagline geen letter gelogen: '*Roads will become battlefields.*'

@Jonas_Govaerts

» KLAP

Naast de *Mad Max*-films bevat Millers cv nog twee andere enorme kassuccessen: *Babe: Pig in the City* en *Happy Feet*. Alleen al het feit dat die tapdansende pinguïn en dat pratende varken uit dezelfde koker komen als onze favoriete wegpiraat, maakt van *The Road Warrior* deze maand de Beste Film Ooit.

IMAGINE A PLACE WHERE ANYTHING IS POSSIBLE

GEORGE CLOONEY

Disney

PROJECT

FROM THE DIRECTOR OF MISSION: IMPOSSIBLE GHOST PROTOCOL

VANAF 20 MEI IN DE BIOSCOOP

ETHAN HAWKE

FROM ANDREW NICOLL DIRECTOR OF
GATTACA AND LORD OF WAR

Nu in de bioscoop

GOOD + KILL
THIRTY + 009

WAR HAS BECOME A FIRST PERSON SHOOTER